

Моја Отаџбина Србија

Постоји једно мало место тамо далеко на карти Европе, кажу људи. Једно мало место које и, када се обележи на карти, једва и да се види. Сви се они питају шта је та тачкица... Шта ли је то што је тако мало, а ипак очи боде? Где ли смо ми то? У ком свету сада живимо? Знамо ли ми уопште да су те „ситне” ствари оне без којих целина не би била целина?

То је место тамо на Балкану, где се живот завршава и почиње у дану. То је место где сунце излази и залази у истом тренутку, место у коме у једном тренутку имате баш све, а у другом вам баш све недостаје. То је место где су се рађали, одрастали и по ком су корачали светитељи и хероји, то је место где се и данас рађају јунаци, научници, писци, песници и лекари који данас пишу историју. То је место ком стално ваде душу, а оно и даље поносно, чврсто живи и постоји.

То је место где војници и доктори не спавају. То је место које пази сваки свој корак како не би нагазило на мину која би га разнела у небеса. То је место где деца сањају своје погинуле родитеље и живе живот да сазнају зашто су баш они били криви. То је место ком секу крила, а оно опет лети. Тако „мало” и „невидљиво”, а опет га свуда има. Шта је то заправо?

Као што је Свети Сава написао у писму Иринеју 1221. године: „Исток је мислио да смо ми Запад, а Запад да смо Исток. Неки од нас су погрешно схватили наше место у овом сукобу струја па су викали: *Ми нисмо ни једна ни друга страна, а неки да смо искључиво једна или друга!* А ми смо, кажем ти, Иринеју, судбином предодређени да будемо Исток на Западу и Запад на Истоку”. И баш као што Свети Сава рече, нисмо ми ни Запад ни Исток, ми смо баш она мала честица која се налази и у Истоку и у Западу. Ми смо део онога што учимо на Истоку испред свог олтара и оно смо што преносимо на запад својом вером и учењем уздижући се са Богочовеком Христом изнад Истока и Запада. И као што рече свети Владика Николај Српски: „Ако не будемо бољи, ако не будемо служили у љубави и Истоку и Западу и лечили болести овога света – нестаћемо са ове сцене”.

И заиста је тако. Шта смо ми ако се не трудимо да свима у срце усадимо ту малу искру среће? Без тога смо само тама кроз светлост плавог неба. Ширећи љубав око нас, поспешујемо њен раст и у нама. И не, то није нека мала ситница у нама која нам исцрта само осмех на лице, то је оно што цело наше биће чини срећним. То је оно што је део нашег порекла, нашег васпитања, наше вере.

Путујемо тако светом и то нам искуство исцртава нове цртеже среће, пише нове странице наше књиге, али пре или касније пожелимо да се вратимо кући, у свој дом из ког смо поникли, у нашу Србију, јер је наш дом само ту.

Где год отишли, ма колико остали, све оно што је наше остаје тамо, где је и први пут настало, код куће.

Први осмех, први корак, прво пролеће, први празник, прва радост, прва туга и прва дуга. Све је то тамо наше, ма где год било, у кутку неког великог града или у дворишту испред декине куће. Тамо је наша прва игра, кућица на дрвету или укор због крађе комшијиних трешања, све што нас чини оваквима је баш тамо. Тамо далеко у малој Србији, у тој „ситници” која чини целину нашег живота и нас. И та наша мала Србија остаје нам колевка у којој смо створили све велике снове које и дан-данас сањамо док негде далеко корачамо по тлу неке туђе земље. Остаје нам порекло и корени тамо у тој малој колевци наше духовности и колевци наше душе, остаје тамо у тој „малој” наследници византијске духовности која и у садашњем тренутку кроз њу дише.

Иако она често сама стоји, уз њу корачамо ми, који је у себи носимо ма где били, она има нас који смо њени потомци. И не, не стоји она често сама зато што је лоша, већ зато што је другачија, зато што је посебна, зато што и даље живи на темељима који су засновани на наследству духовности. И не, нису њени темељи само зидови укопани у земљу, њени су темељи цркве и манастири који су подигли људи који су корачали по њеном тлу, а сада корачају по небеском царству као светитељи.

Па, питам ја вас, није ли привилегија бити посебан у мору једноличности, бити оригинал у свету копија?

О да, заиста јесте привилегија. Знате, на дрвету постоји много листова и ветар дува у сваки од њих, и један за другим падају на тло, а на дрвету остају само они најјачи, сами, сваки на својој грани. И не, нису на грани остали сами зато што се боје пада, већ зато што су другачији, ма колико мали били.

И не, није Србија сама, уз њу је Бог.

Па где ћете боље од тога? Одувек се више ценило и дуже је трајало, ма колико мало било, оно у шта уложимо већи труд од онога што нам се да на тацни. Тешко нам је само зато што не стојимо у месту, већ се храбро боримо на свој начин. А и Бог најтеже битке даје најхрабријима. Зар не?

Та мала честица која чини и Исток и Запад и која се својим делима уздиже, уздајући се у Богочовека Христа, и изнад Истока и Запада. Мала честица која у нама оживљава заповест Светог Саве, који поред свега осталог беше и оснивач прве српске болнице у Хиландару. И који је одредио наше обавезе и потребу за савесном трезвеношћу о позиву за који се залажемо у свом „Номоканону” где наводи: „Да не бринемо само о себи, него о ближњем и нико да нема ништа више од другог; ни господар од слуге, ни кнез над којим влада, ни цар од војника, ни премудри од неугог”. Сетивши се његове наредбе и његовог учинка за здравље свих нас, на ум ми долете мисао да ћу и ја једног дана лечити људе физички и духовно као Српкиња и потомкиња Косовке Девојке у болницама које су саграђене на темељу његовог залагања за српски народ. Јер се тако својим гласом и умом и уз помоћ Божију борим за своју Отаџбину и за свој народ.

И она мала честица која нашу целину чини целином је заправо наша душа, љубав и доброта у њој. И као што рече Свети Николај Жички: „Док год је у једном народу, као и у једном човеку, душа жива и јака, дотле ништа није изгубљено и ништа није мртво, што је прашином посуто”. Ја сам душа ове земље, сви смо ми срце наше Србије. Наша душа је јака, и данас, када се боримо против једног невидљивог непријатеља, и била је и остала кроз векове тамне када су видљиви непријатељи палили српске светиње и покушали да нас сломе. Али Господ Бог је велики и он препознаје праве вредности и због тога моја Отаџбина Србија траје и живеће вечно!